

hvorledes Forholdet hidtil har stillet sig, naar der i slige Tilfælde har været Spørgsmaal om Straf paa Vand og Brød; det skulde undre mig overmaade meget, om den Paagjældende da har fundet sig i at lide denne Straf. Der- som han har gjort det, kan der jo ikke indvendes Noget derimod, eftersom det har staaet i hans Magt at bringe Sagen for Retten; men hvis han ikke havde kunnet dette, skulde man have hørt, hvilke Klager der vilde have reist sig over, at en saadan Straf kunde idømmes, uden at Sagen var prøvet ved en Ret, og visse Klager vilde ogsaa have været velbegrundede. Den ærede Rigsdagsmand kunde, som sagt, ikke forstaae den Frygt, der i saa Henseende findes, men han viste dog, at han fuldstændig erkjendte, at den i rigt Maal var tilstede, idet han yttrede, at naar man satte Grændsen der, hvor jeg mener, det er rigtigt at sætte den, vilde en stor Masse Sager blive gjort til Gjenstand for Appel. Dette viser netop, at han fuldkommen kjender Folketstemningen i denne Henseende, thi dersom man ikke havde Mistro til den enkelte Dommers Afgjørelse, vilde der jo ikke blive appelleret en saadan Masse af deslige Sager, og naar det ærede Medlem, ifølge sit Medlemskab til Forholdene, mener, at det vil blive Tilfældet, naar det kan skee, er Kjender han derved ligefrem, at der i denne Henseende er en almindelig Frygt tilstede. Jeg troer saaledes tilsvækkelig at have paavist, at de Indvendinger, jeg har fremsat imod at lade Sager, i hvilke der kan idømmes Straf af Fængsel paa Vand og Brød, paadømme uden Appel, ere fuldkommen begrundede, og at det ærede Medlem ikke ved sine Indvendinger har kunnet svække dem.

Feddersen: Det er en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) har opfattet mine Ytringer, som om jeg paa nogen Maade skulde have udtalt, at Politidirektøren skulde staae i en overordnet Stilling ligeoverfor Afdelingsdommerne; det har paa ingen Maade været min Tanke. Jeg har kun udtalt, at naar en privat Mand ved en Bestemmelse af Politidirektøren fik Afgang til at faae en Sag henviist til Rettergang, forekom det mig ikke at være i sin Dr-

den, at denne Afgang skulde kunne betages ham ved en enkelt Dommers Afgjørelse. Det er godt nok, hvad den ærede Rigsdagsmand har sagt, at naar man ikke kunde faae sig Skadeserstatning tilkjendt ved en offentlig Politisag, kunde man anlægge en privat Sag, men den ærede Rigsdagsmand maa lægge Mærke til, at Ordsvæningen i vedkommende Lovbestemmelser er af en saadan Beskaffenhed, at dette ikke lader sig gjøre; naar der er Spørgsmaal om offentlige Politisager, kan man ikke altid substituere private Sager, og de Bestemmelser, jeg før nævnte, vise netop, at de Forseelser, som deri omhandles, egentlig kun kunne paatales af det Offentlige, medens andre Sager efter vedkommende Lovgivning skulde behandles som private. Jeg skal ogsaa bemærke, at vi i det Hele i den nyere Lovgivning finde flere Bestemmelser, der netop gaae i samme Retning, og jeg skal som Exempel nævne Loven om Nedslagning af smittet Kvæg, hvori der er Spørgsmaal om visse Rettigheder, naar man har tilkaldt autoriserede Dyrlæger, og deri hedder det, at alle de Sager, der fremkomme i Anledning af denne Lovs Overtrædelse, skulde behandles som offentlige Politisager. Derved er efter min Mening tilstaaet vedkommende Borgere, om jeg saa maa sige, fri Proces, og det er da ikke nok, at en Dommer mener, at en saadan Sag bør behandles som en privat Politisag; naar Forholdet er ordnet saaledes, at den skal behandles som offentlig Politisag, kan man ikke citere et Udtryk, der ikke staaer i Loven. — Iøvrigt maa jeg sige, at jeg finder den Forklaring, der er fremsat om det frivillige Samthkke, som gives af den Private ved Politidirektørens Protokol, i høj Grad støvende; jeg kan ikke tænke mig, at Statens Embedsmænd bruge en Fremgangsmaade ligeoverfor den underordnede Borgere, der seer ud, som om man vilde have et frivilligt Samthkke, medens dette derimod ikke er Tilfældet; jeg maa tilstaae, at jeg anseer Ytringerne derom for temmelig lidet overlagte og ikke stemmende med den virkelige Tingenes Tilstand. Fremdeles skal jeg gjøre opmærksom paa, at der er en Hovedforskjel imellem Forslaget under Nr. 7 og de to andre Forslag til § 14, idet der ikke i hiint er Tale om Straf af Vand og Brød,